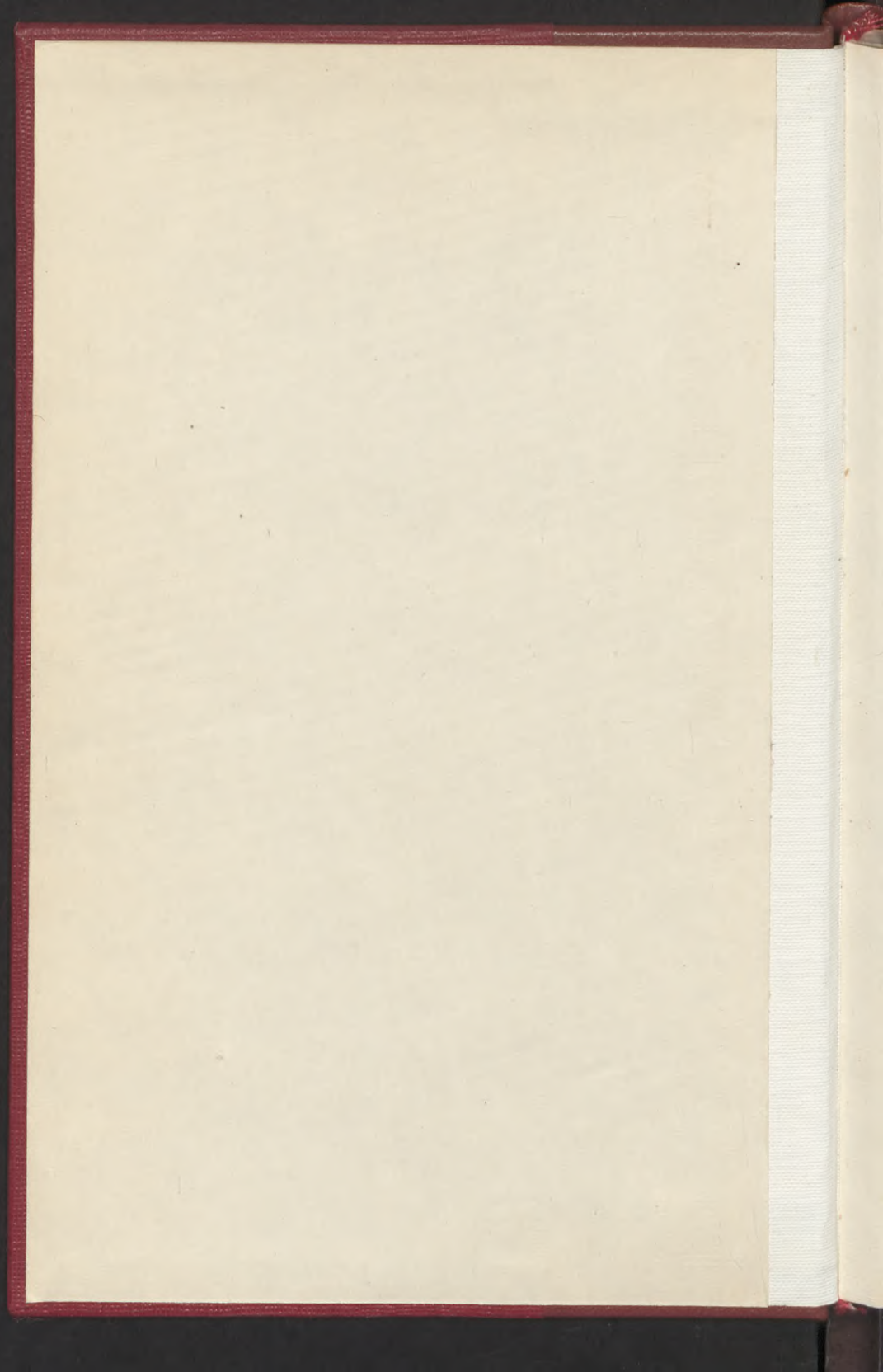
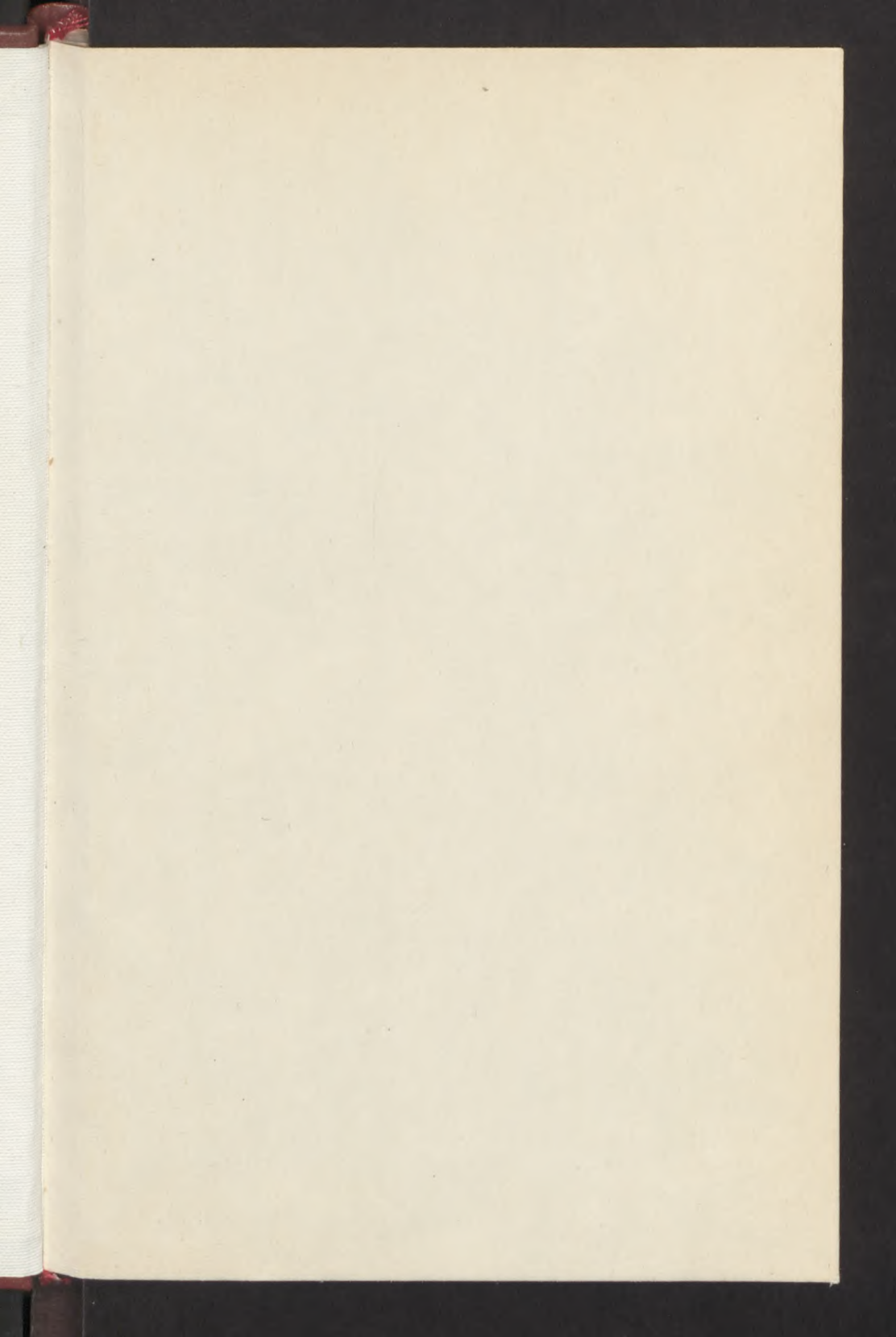
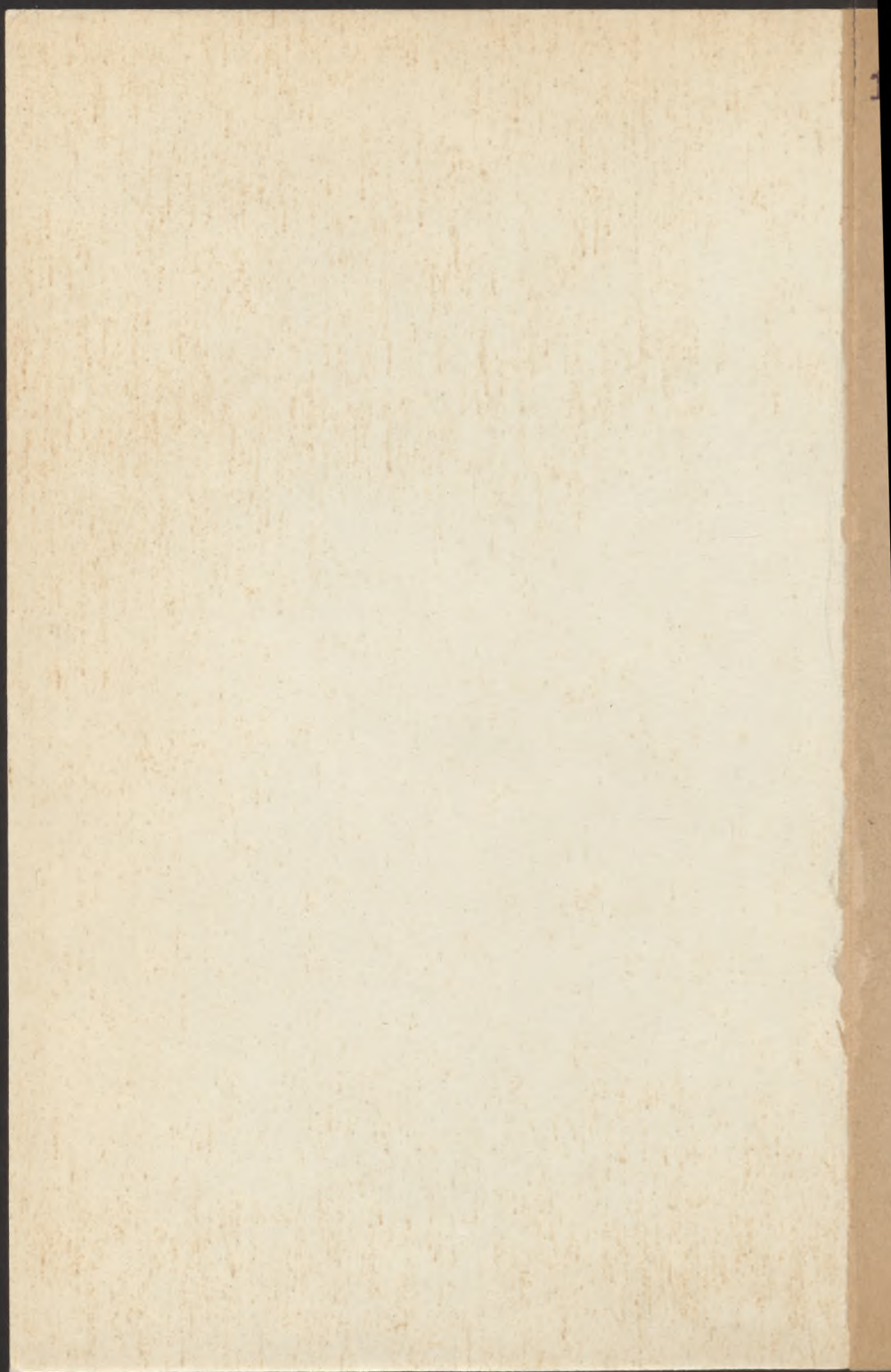

161.843

ZK

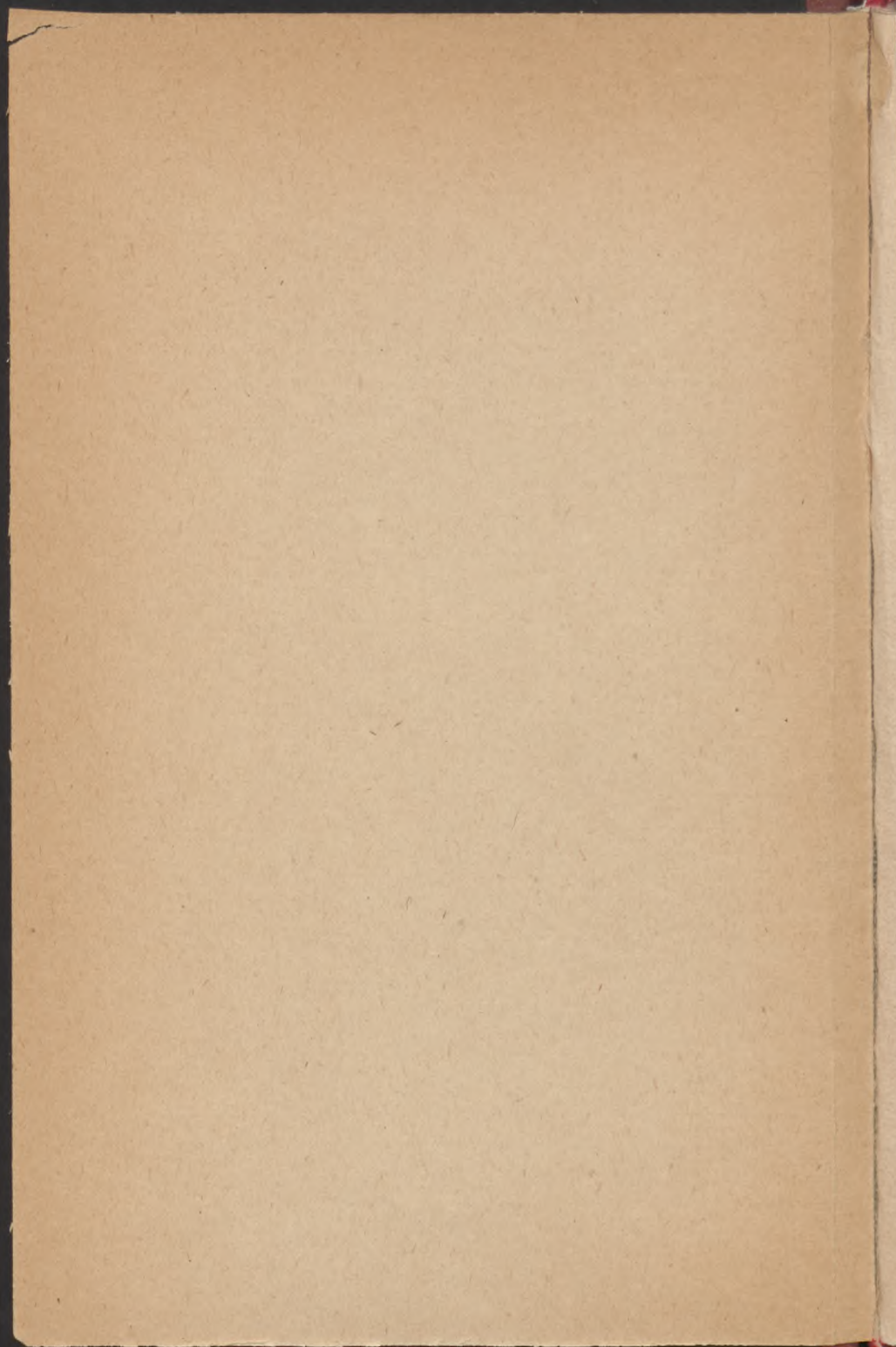
161843

22

NADÁNYI ZOLTÁN

CSÓK A SÖTÉTBEN

EGYETEMI NYOMDA

NADÁNYI ZOLTÁN

CSÓK A SÖTÉTBEN

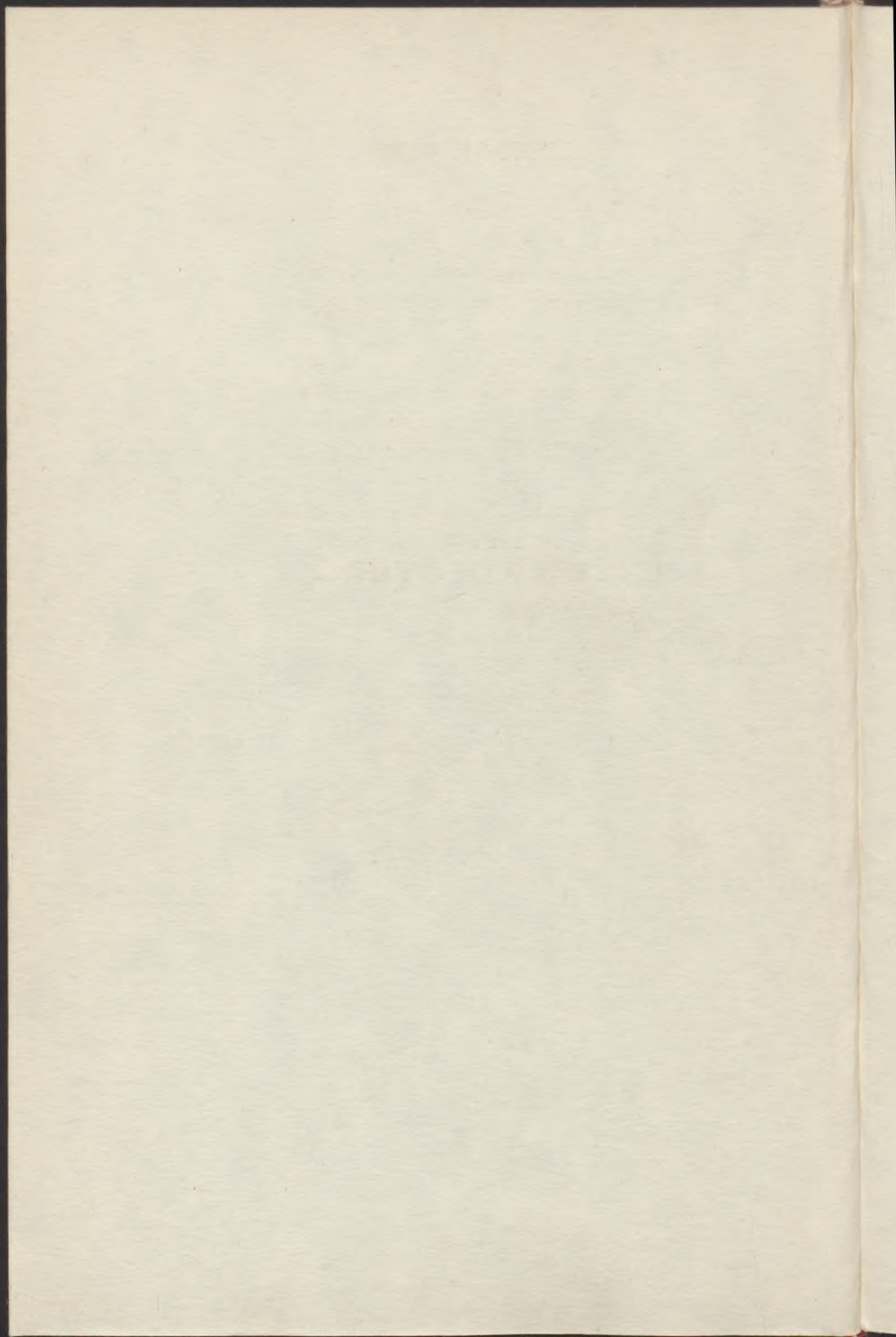
EGYETEMI NYOMDA

161843

ÉNEK A KÖTŐTŰRŐL

OSTROM UTÁN

Ó, ó, ez a bamba, vonszolódo
lézengés az égzengés után,
a romok közt, Pesten is, Budán is,
szennyos hóban, véros hóban, ó, ó.

Jó a hó most takarónak, jó, jó.
Szennyos, véros, de takar, takar.
Szennyos most az irgalmatlan ég is,
onnan zúdult a tűz és vas, ó, ó.

Hó kezd hullni nagy pelyhekben. Hó! hó!
Van még tiszta hó is, hófehér!
túl a felhőn van még tiszta ég is!
égszínkék is! mégis! mégis! ó! ó!

ROMOK KÖZÖTT

Sok volt a szószátyár hebegő
és rosszak voltak a szavak,
attól romlott meg a levegő,
poshadt meg a kút, a patak,
attól lett a vetés csenevész,
attól virágzott ki a penész,
virág helyett, a fákon.

Attól lett a gyerek koravén,
attól jött egy-egy bajra hét,
attól fakult el, húnyt ki a fény
és hízott, hízott a sötét
és a sötétben csacska szavak
rágták ki, mint rosszféle savak,
erős falak kötését.

Ingott a fal, ingott a tető,
inogtak falvak, városok,
ingott a lábán a hebegő,
meg akihez hebeg, locsog.
Ingott már minden. Akkor az ég
megdördült, úgy, ahogy soha még!
És akkor, akkor, akkor...

TITOK

Az én összeszorított szám
senkihez se szól, csak hozzám.

Szívhez szól, az én szívemhez.
És a szív felszól a szemhez.

Mondja neki, hogy mit hallott,
az a néma száj mit vallott.

A tükröhöz mentem, néztem,
titoktartó-e a két szem.

Láttam, hogy kiadna rajtam,
behunytam és eltakartam.

Most már az is titoktartó,
őrzi kettős börtönajtó.

Ki hozzám jön, így lel engem,
némán, arcom a kezemben.

TÜZ VAN!

Tudom én azt, mindig éjszaka van,
örökös vaksötétség rabjai
vagyunk. Az egész Föld, a fancsali
Hold, az egész világ világtalan.

De megvilágosúl minduntalan
az éjszaka. Tűz támad. Nappali
fényesség. Nappal, mondjuk arra mi,
pedig éjszaka van. Éjszaka van

és tűz van! Arra messze! Nappali
fényt áraszt onnan is, forró-arany
lehelletet. Nyár, mondjuk arra mi,
pedig hát tél van, téléjszaka van

és tűz van! óriás tűz! tűzharang
a szívem, félrever! És lázasan
vetkőzőm és futok szabadba ki,
tetőre fel, a tüzet szítani!

HALÁL

Ne félj te a haláltól. A halál
jobb, mint az élet. Futni hagy, hogy élhess.
Az élet nem hagy élni. Résen áll.

Az élet, az kemény. Az élet éles.
Az élet véres kés. Ó, a halál
milyen más! A halál, az csudalág,
akár a selymes rózsaszírom-ág,
amire finom fátyol száll alá.

Az, ami benne rossz, az még az élet.
Halál az, ha minden rossz szerteszéled.
Az életben is a halál a jó,
a betelő vágy hirtelen halála,
sok kis halál, a nagyból kóstoló.
Még boldog is vagy, a halálnak hála,

Az élet nyűgös, zavaros, cseles,
de bizony békés, nyájas a halál.
Az élet, az keres, mindig keres,
de a halál talál.

SZEGÉNYEMBER KARÁCSONYA

Csupa ezüstös tűlevél
az ablak, nézz oda.
Karácsonyi csoda.
Karácsonyfát pingál a tél.

Jut hát neked is. Ott ragyog
az ablaküvegen.
Ott, ott, jéghidegen.
Ezüst az ág, ezüst a bog.

Szegényember, kaptál te fát,
örülj, öreg legény,
díszes fa, nem szegény,
ott díszlik egész télen át.

Mit is hozott? Fagyot, ködöt.
Szúrós tűt, milliót.
Egy szem kemény diót.
Fel nem töröd, csak megnyögöd.

Angyalhajat hozott neked,
ezüstös szálakat,
fáj, fáj, ahogy szakad,
ahogy fejedről tépkeded.

Rakott fa, dús fa, nem szegény.
Csak egy nincs: jó falat
a fán, a fa alatt.
Éhség szikrázik a hegyén.

ÉNEK A KÖTÖTÜRŐL

A kötőtűje egyre jár,
de milyen régen, régen,
valami húsz év óta már,
mióta feleségem.
Mindjárt elkezdett várni, várni,
kapott elég ígéretet
és mielőtt történne bármi,
kicsit kötögetett.
Kicsit kötögetett.

Szép kis kezében szaporán
forgott a fénylő szerszám,
fogyott, fogyott évek során
a gombolyag ezerszám,
fel-feltekkintett nagy szemekkel,
sóhajgatott hátam megett,
de a fonál, az nem szakadt el,
tovább kötögetett.
Tovább kötögetett.

Kötögetett magának is,
nekem is, ennek-annak,
meg a két kisbabának is,
kiket vár, útba vannak.
Két szép kislánya lett. A gólya,
az legalább kedvére tett.
Maradt még sok várni valója,
várt és kötögetett.
Várt és kötögetett.

Egyszer csak aranyfény vakít,
aranyhaj ragyogása,
vakít és gyújt, ránt és szakít,
nincs földön-égen mása.
Le-fel futkostam lánggal égve,
tíz ujjam is lobbót vetett,
ő meg csak várta, lesz-e vége.
Várt és kötögetett.
Várt és kötögetett.

De örületre örület
jöhet csak, soha béke.
Az aranyhajból barna lett,
abból sokféle szőke.
Egy hajsزín, egy csók még hiányzott,
azt űztem én, eszeveszett,
ő meg csak nézte ezt a táncot,
várt és kötögetett,
várt és kötögetett.

Hanem egyszer csak megriadt.
Kénkőszag kezdett szállni.
Keresztből horgot és nyilat
kezdték sokan csinálni
és öklöt rázva, versenyt bögve
hirdették a gyűlöletet.
Ő csendesen várt jobb időkre,
várt és kötögetett.
Várt és kötögetett.

És a pohár be is telik.
A házat megrohanják,
anyját, hűgát elcipelik
horgos, nyilas haramják.
Ő akkor hat nap és hat éjjel
csak zokogott, csak reszketett,
pamutja, tűje szanaszéjjel.
Már nem kötögetett.
Már nem kötögetett.

Ő soha senkinek se vét,
angyalka ő és mégis
mindenki az ő kis szívét
szurkálja, én is, én is.
És egyre vár és hasztalan vár.
Várhatna most ítéletet,
szörnyűt, de ő fáradtabb annál.
Nem is kötögetett.
Nem is kötögetett.

De felfigyel, mert híre kel:
útban az unokája.
Annak egyetmást kötni kell,
szívét ez általjárja.
Már indul is, szekrényét bújja,
talál pamutot eleget
és ott ül az ablakban újra
és vár és kötöget.
És vár és kötöget.

RIADÓ

Kádból ugrottam akkor
a vészkiáltó szaggatott
hangjára és kicsaptam
hamar az ablakot.

Úgy csapta ki egy nő is
ott szemközt a piros
reggelbe. Úgy mutatta
magát, ahogy tilos.

Szép volt kitárt karokkal,
kinyúlva, csupaszon
a fényben! Szép magas volt,
a párkány alacsony.

Meglátta, hogy megláttam,
meg is riadt talán,
de nem futott el. Ott állt.
Símított a haján.

Korgott az ég fölötte,
vészkiáltó üvöltözött
és ő ott állt a fényben
bátran, két tűz között.

A GYILKOS

Négy kőtörő pipál
és csendben szücsölik a törkölyt.
Nagy füst. Tányérra fagy a pörkölt.
Kint éji hó szítál.

A borszagú, szikár
kocsmáros, ki csapkodva zsörtölt,
lecsukta már pirosra dörgölt
szemét és szundikál.

Legyűrt kalappal lép be zordul
a gyilkos. A csaposra mordul.
Leül. Nem néz körül.

Az inge ujján kis vörös folt,
rádönti lopva a vörösbort.
Vörös ingujjal ül.

RÉGI HÁZ

Hej, te vén ház, vén faház,
rólad rég letünt a máz,
verte nap és verte jég,
meg eső is volt elég.

Hej, te vén ház, vén faház,
esztendőid száma száz,
szép lehettél hajdanán,
akkor, mikor nagyanyám.

Aki téged épített,
csudamód kiszépitett,
szép tetődísz faragott,
meg sok csipkés szalagot.

Ki is pingált, gondolom,
büszkén díszlett az orom,
ablakban friss ibolya,
friss menyecske mosolya.

És egyszer csak zaj riadt,
mintha csak nagy baj miatt,
sok, sok ember ront elő,
zajlik a házszenelő.

No de már ez multba hullt
és vak ködbe hullt a mult,
megvakult-fakult a ház,
benne csak a csend tanyáz.

Ház előtt és ház megett
már csak a szél sepreget,
a kertben a szél kaszál,
hízik ott a dudvaszár.

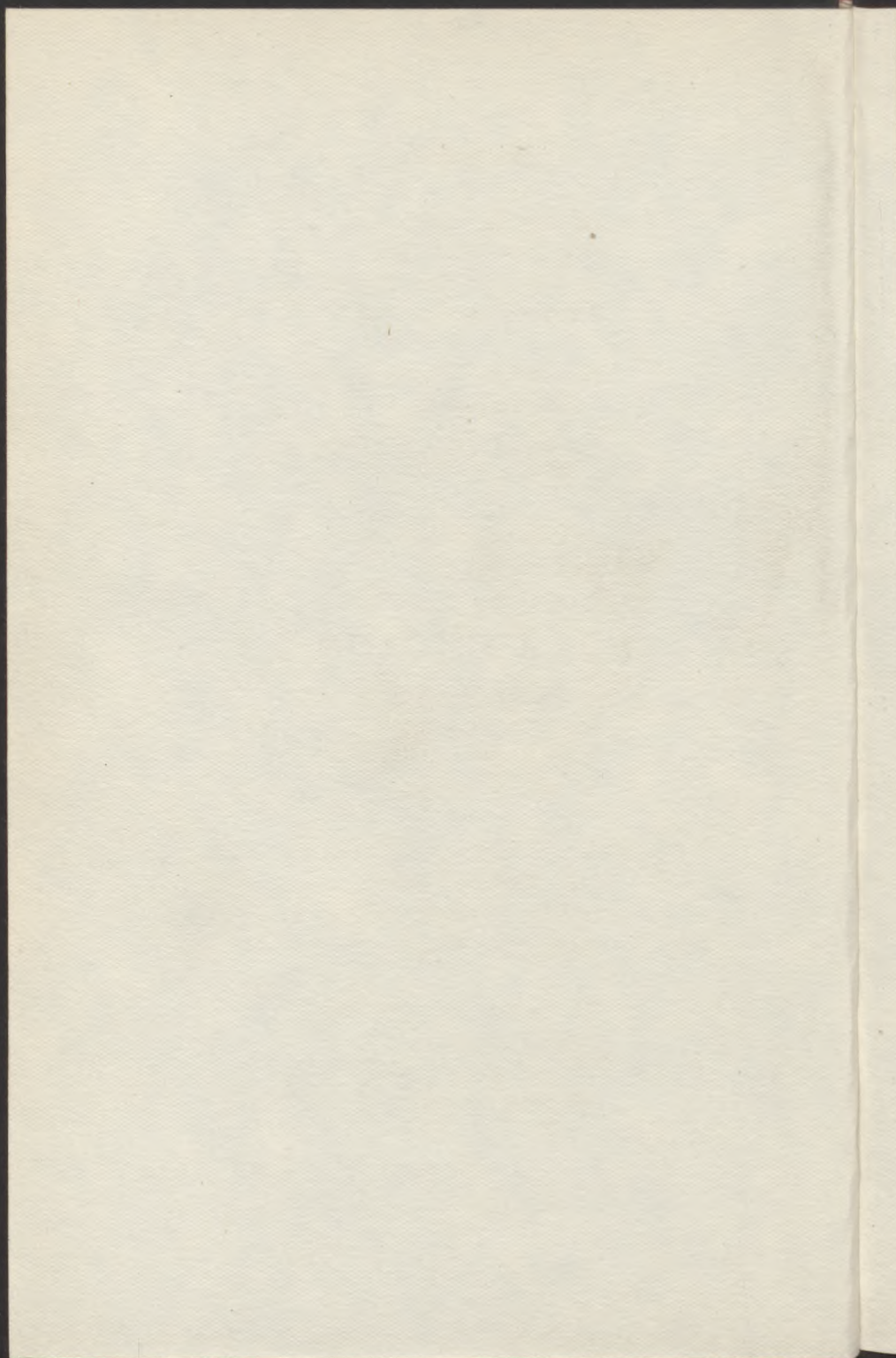
Ott csak egy vendég tapos,
aki ott mindennapos,
most is ott időzik ő:
a vénséges vén Idő.

TAVASZVÁRÁS

Befagyott a part mellett a csónak,
foglya lett a jégnek, meg a hónak,
szomorú a fogság, átalussza,
szakállá van jégből, meg bajussza.

Itt gubbasztok én is behavazva,
vele együtt várok a tavaszra.
Majd csak lesz tán tavasz az idén is,
szabadul a csónak, vele én is,
szabadulunk a sallangos hámból,
abból ugrok én is, a ruhámból.
Csónak orrán meztelen lebegve
felnyujtózom, fel a kék egekbe,
szép kék selyme a tavaszi mennynek,
azt kapom én vállamra köpenynek,
felcsapom fejemre a napot,
lánggal égő szalmakalapot.

NŐK A TETŐKÖN

ARVASÁG

Azt hittem, hallgatózol,
meghallod azt a dalt
és még halkabbra fogtam
a hangom, csak te halld.

Azt hittem leskelődöl,
forró nyárdélután
a nád közt meztelen vagy.
Ledobtam a ruhám.

Azt hittem, várakoztatsz,
nem elég perzselő
a nyár még és a szomjam,
azért nem lépsz elő.

Azt hittem, itt se vagy még,
hosszú az út nagyon,
te térdig hóban állsz most,
én meg égő napon.

Azt hittem, rámtalálsz majd,
azért élsz, csak azért
és hogy mindenki másnak
szava bánt, hangja sért.

Azt hittem, a szemed kék,
a hajad színarany,
a melled rózsabimbó,
viharban nyugtalan

és szép hosszú a lábad,
hajlós a derekad
s a szíved éppen arra
való, hogy nekem add.

Keresel is, meg vársz is.
Én is kerestelek
és vártalak és múltak
üres nyarak, telek.

Tudom már, jaj, tudom már,
nem vársz, nem keresel,
világra se születted,
nem vagy és nem leszel.

SZÉP LÁNY A TAVASZBAN

Jaj de szép vagy! Sírni tudnék rajta,
olyan szép vagy! Sírok is már, látod,
könnyeimet befelé hullajtva.
És milyen szép a zöld kiskabátod,
meg a sárga kendő a nyakadban.
Ez a könnyű kendő csak fokozza
a bajt, nagy bajt, ha nem is okozza,
meg az is, hogy így jársz a szabadban
hajadonfőtt, diadalmas szőkén,
maga vagy a tavaszi verőfény.

Hogyne volna kedvem sírni, sírni,
te magad is hogy tudod kibírni?
nagytükrödtől hogy tudsz elszakadni?
szebb látványra hol fogsz te akadni?
Úgy szeretném, tükröddé ha tennél,
nem lehetne hívebb tükröd ennél,
kísérnélek napsütötte dombra,
meztelenül forognál ott körbe,
aranyhajad libegne kibontva,
úgy néznél rám, eleven tükörbe.

MÁJUSI SZERELEM

Rózsaszínben a barackfa.
Mint egy szép tündérmese.
Hófehér felhődarabka,
az az ő szerelmese.

Ők ketten egymásnak élnek,
felhő és virág a fán.
Hisznek egymás esküjének,
magukénak is talán.

Szépen tudsz te fakadozni,
te virág, felhőfaló!
Szépen tudsz te szakadozni,
te felhő, virágcsaló!

Szépen tűntök el a szélben,
mind a ketten hirtelen,
nyomtalan és észrevétlen.
Úgy, ahogy a szerelem.

TÜNÖDÉS

Belőlem nem lett volna jó hajós,
az én vitorlám játszana a játszó
szelekkel. Fölrepülne, mint a zászló.

És jósnak is rossz volnék. Csalfa jó,
derűt jósolnék mindig, soha rosszat.
És jégeső kergetne utcahosszat.

És nem lehetnék én jó hadvezér.
Fürdőző lányt ha látnék, persze szépet,
otthagynék érte ágyút és térképet.

Az lettem, ami lettem, épp ezér.
Gyönyörködöm játékban, tünde nőben
s a hátamon kopogó jégesőben.

JULIKA, MEG A BIKA

Piros ruha, pántlika,
megy a réten Julika,
gyepre lép, puhára.
Gombos szarvú vad bika,
tűzet fúj az orrlika,
jajajaj,
jajajaj,
a piros ruhára.

Szökken is már a bika,
fut előle Julika,
árkokon ugrál át,
esze nélkül veti most,
odaveti a pirost,
jajajaj,
jajajaj,
az egy szál ruháját.

Piros ruha, pántlika,
megtapossa a bika,
dobálja, csudálja,
piros ruha, pántlika,
no de hol van Julika?
ejejej,
ejejej,
ez csak a ruhája.

Ő maga ott menekül,
ott, ott messze, anekül,
nap megáll az égen,

látott már az idelent
sok szép tündért, meztelent,
ajajaj,
ajajaj,
ilyen szépet még nem.

Szembejön egy víg legény,
hetyke toll a süvegén,
eláll szeme-szája.
Se ruha, se pántlika,
csak magában Julika,
ujujuj,
ujujuj,
ezt már megcsudálja.

Szökken is már a legény,
fut Julika, fut szegény,
kezdheti előlrül,
se ruha, se pántlika,
attul bőszült a bika,
jajajaj,
jajajaj,
ez meg ettül őrüi.

Most meg ez fut a nyomán,
itt megáll a tudomány,
futnak körbe-körbe,
a ruhával mennyi baj,
ha van, ha nincs, ajajaj,
jujujuj,
jajajaj,
csöbörből, vödörbe!

PRIMADONNA

I

Alla alá húzza fel a térdét,
úgy ül ott a napozópadon,
de a háta mégse görbül hétrét,
egyenes az most is, de nagyon.

Ő a legszebb, legbarnább a strandon,
királynői trónja az a pad
és ügyel rá, hogy az is maradjon.
Nagy gond, könnyen venni nem szabad.

Csepp kis nadrág rajta, csepp kis kendő,
az is, mint a bőre, barna, barna,
ha akarna, akkor se takarna.

Hirtelen ha nézem: meztelen nő.
Ezzel kerget kétségbeesésbe.
Mégse az és mégis az és mégse.

Színésznő a kedves, Váradon.
Énekes és táncos. Nem hiába
oly szép hosszú, táncra áll a lába.
Most is, ott a napozópadon.

Balatonról volt szó. Van-e tánc ott,
azt kérdezte. Mert hát az a fő.
Ne a hullám járja ott a táncot,
meg a csónak rajta, hanem ő.

Két kis melle, az is táncra kész,
egész teste, minden porcikája,
legkivált a piroskörmű kéz.

Férjes asszony. Vígán taszigálja
utcahosszat a gyerekkocsit.
Olyankor is táncol egy kicsit.

Ö

Betakarva arcig,
édesdeden alszik
ő.

Szép keze oly szűzi,
mellén összefűzi
ő.

Nagy haját, mint nappal,
nem fogja le csattal
ő.

Hagyja, hogy szétessék
és csupa édesség
ő.

Selyempapirosban
cukorbaba mostan
ő.

Selyem alatt lappang,
rezzenti a paplant
ő.

Mint rózsafa, lágyan
lélekzik az ágyban
ő.

Betakarva arcig,
édesdeden alszik
ő.

AZ A TE KÉK SZOKNYÁD

Jaj de szépen röpked
az a te kék szoknyád,
te szép lány,
te szép lány,
jaj de haragszok rád!
Ott röpked, ott röpked
mindig körülötted
az a te kék szoknyád,
a semmirekellő.
Mért nem röpked inkább
csak a pusztá szellő!

Szép színházi függöny
az a te kék szoknyád,
te szép lány,
te szép lány,
jaj de haragszok rád!
Szép színházi függöny,
azt nézzem örökkön?
a függönyt, a függönyt,
amit szél hintáztat?
Fel kellene gyútni
az ilyen színházat!

SZERELEM

Szerelemről nem volt soha szó,
szerelemről szó se lehetett.
Néztelek csak, mint a szomjazó,
hol a szádat, hol a szemedet.

Te csak mosolyogtál furcsa kis
kék sapkában. Volt rá komoly ok:
barackvirág vagy te, csillag is,
mind a kettő mindig mosolyog.

Mindig érted mentem, hívtalak
és te mindjárt jöttél is velem.
És bujtattak egy szót a szavak.
Azt az egy szót. Azt, hogy szerelem.

De egy éjjel arcodról letűnt
a mosoly. És akkor ott a mult,
minden emlék, egész életünk
egyetlenegy szóra lángragyúlt.

TE VAGY AZ

Te vagy, aki mindig nemmel
válaszolsz és mindig rázod
a fejed és magyarázod,
nem tudsz nekem hinni.

Te vagy, aki minden szóra,
mozdulatra úgy vigyázol,
én tegezlek, te magázol,
soha el nem véted.

Te vagy, aki mindig eltűnsz,
hol hetekre, hol napokra,
nekem az a poklok pokla,
de te azt se bánod.

Irgalmatlan vagy te hozzám,
nem akarsz egy morzsát vetni,
nem tud engem úgy szeretni
senki, senki, mint te.

ILONA

Ketten voltak a szívemben,
ketten egymás mellett,
hol egyiknek, hol másiknak
esküdtem szerelmet,
délbe Júliának,
este Ilonának.

Nem hazudtam egyiknek se,
olyat én nem tettem,
Júliát is, Ilonát is
igazán szerettem,
szívből Júliát is,
szívből Ilonát is.

Melyiket hát mégis jobban,
azt magam se tudtam.
Sokszor én még azt se tudtam,
kihez vagyok útban,
vajjon Júliához?
vajjon Ilonához?

Hosszú, hosszú deszkaszálon
két lány hilintázik,
felváltva száll fel az arcuk,
hol egyik, hol másik,
hol a Júliáé,
hol az Ilonáé.

Hol az egyik, hol a másik
tett próbára engem,
én a próbát úgy álltam meg,
a másikhöz mentem,
egyszer Júliához,
máskor Ilonához.

Mondogattam, úgy is volt az:
jó téged szeretni!
Mondogattam, szentül hittem:
csak te és más senki!
Délbe Júliának,
este Ilonának.

Legszebb rajtad ez a kettő,
rózsaszín két csillag,
vagy tán inkább rózsaszirmok,
aranydombon nyílnak,
mondtam Júliának,
mondtam Ilonának.

Amit mondtam Júliának,
mondtam Ilonának,
de nem mindent Júliának,
amit Ilonának,
amit Ilonának,
amit Ilonának.

Te fogsz engem eltemetni,
te fogsz elsíratni,
a te térdeden szeretném
lelkemet kiadni,
mondtam Ilonának.
Ezt csak Ilonának.

HA VALAKIT MEGÖLTÉL

Ha valakit megöltél,
ne állj meg teste mellett.
Öltél, mert ölni kellett,
de most már hagyd magára,
legyél jó gyilkosa.

Ha valakit megöltél,
minek azt meg is csinálni?
Megölted, hagyd meghalni.
Ha már melle tövébe
döfted a kést tövig.

Ha valakit megöltél,
keze után ne nyúlálj,
lelket belé ne fújkálj.
Orvosa már te úgyse
leszel, csak gyilkosa.

Ha valakit megöltél,
ne ültess asztalodhoz,
nem illik az halotthoz.
Azzal, akit megöltél,
karonfogva ne járj.

Ha valakit megöltél,
add át hamar a földnek
és menj! Csak egyszer öld meg!
Talán boldog lehet még
egy másik csillagon.

TÜNDÉR

Úgy jöttél te, ahogy vártam,
váratlan az égből.
Égi tündér szállt le hozzám
a habos kékségből.

Szűzmeztelenül ragyogva,
fél eget befogva,
hátrahajló két szép karja
közül mosolyogva.

Jöttél, jöttél, kicsinyedtél,
itt-ott pelyhesedtél,
mire földet ért a lábad,
földi szép nő lettél.

Boldogtalan voltam addig,
akkor boldog lettem.
Most felnézek és te újra
ott lebegsz felettem.

Ugyanúgy, mint érkezőben,
csak még ragyogóbban
és most egyre növekedve.
Most már távozóban.

FUTÓTŰZ

Már akkor kivirultak a tetők,
a romtetők itt Pesten. Mint a fésző
tavasz. Már akkor ott illegtek ők,
a napszomjas nők, boldogan az első

sugárban. Rózsás bőrük felvirított,
tarkázta kék, zöld, fekete, fehér,
piros, meg sárga. De ezek csak itt-ott
takartak, annyit, mint a féltényér.

Akkor jött az a nő. Bronzbarna, nyúlánk
és nem volt rajta semmi. Örület!
Tetők közt a tetőn! Mint a kigyúlt láng!

Az hozta rájuk a futótüzet,
az az egy vészes láng. Minden tetőn
láng láng után lobbant fel reszketőn.

NŐK A TETŐKÖN

Nők, nők a tetőkön,
nők, nők, villogók,
csillogók, tündéri nők,
heverészők, illegők,
napra pillogók.
Nők, nők a tetőkön
és semmi sincs a nőkön.

Végig habfehérek,
új szín kell nekik,
nyári szín, nyári bőr,
elég volt a téliből,
azt most levetik.
Nők, nők a tetőkön
és semmi sincs a nőkön.

Romváros tetői,
romok és romok,
ragyognak a romtetők
és ragyognak ők, a nők,
vadliliumok.
Nők, nők a tetőkön
és semmi sincs a nőkön.

Szépek ők az utcán,
oly esztelenül
szépek, szívremegtetőn
szépek, hát még a tetőn,
szűzmeztelenül!
Nők, nők a tetőkön
és semmi sincs a nőkön.

Árnyékból veder víz
hűvössége vonz,
odajárnak mosdani,
legszebb ez a mostani,
ez már tiszta bronz.
Nők, nők a tetőkön
és semmi sincs a nőkön.

Tudják, ez a két szem
rajtuk legelész,
minden mozdulatukon,
ők, vagy én, nem is tudom,
melykünk a merész.
Nők, nők a tetőkön
és semmi sincs a nőkön.

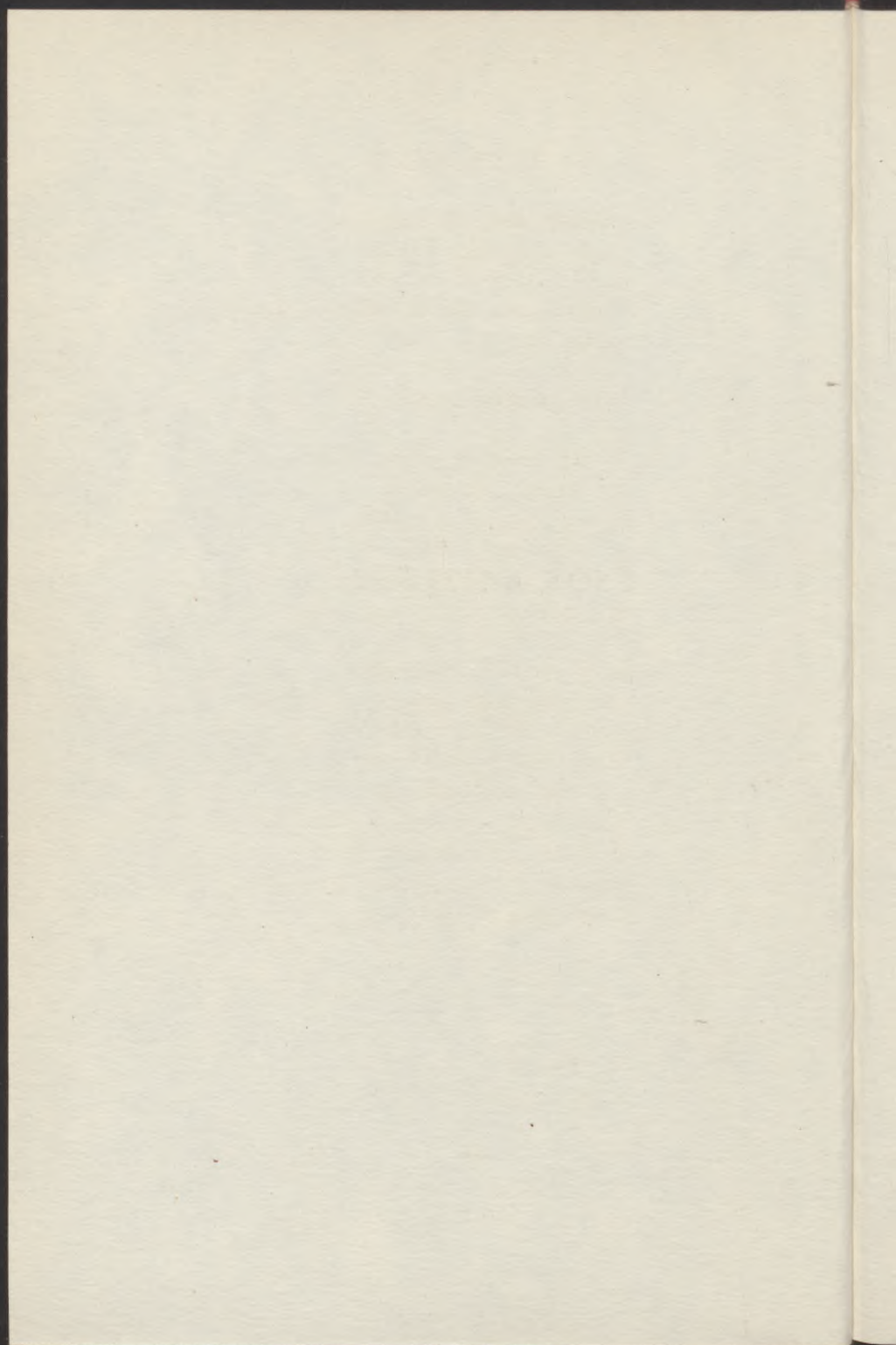
Zúg az utca, zúgnak
belé a tetők,
tüntetés, vagy micsoda,
nem hallgatnak ők oda,
meztelenek ők.
Nők, nők a tetőkön
és semmi sincs a nőkön.

Káriszok és nimfák
víg szigete ez,
a Napisten tűzbe jön,
lovait ha űzve fönn
erre szekerez.
Nők, nők a tetőkön
és semmi sincs a nőkön.

Tető a tetővel
titkon összenő
és föllebben az egész,
de ez oly lágy lebegés,
semmi zökkenő.
Nők, nők a tetőkön
és semmi sincs a nőkön.

Száll a tető, száll, száll
tündéreivel,
a Napisten emeli
a szikrázó mennybeli
fényességbe fel.
Nők, nők a tetőkön
és csókja ég a nőkön!

CSÓK A SÖTÉTBEN

LEVÉL HELYETT

Ma nem lehet, ma nem lehet,
majd holnap írok levelet.

Most én csak egy szót küldök Hozzád,
a többi helyett követül.
Egyedül akar szólni Hozzád
az a szó, egyes egyedül.

A szép kezedhez, szépen izzó
szemed elé, szép Mária,
egyedül indul az a kis szó,
ne kelljen sorba állnia.
Meg azt reméli az oktondi,
úgy majd inkább észreveszed,
talán rá is fogsz mosolyogni,
szólsz hozzá, vissztegezted.
Lám csak, hogy rontom el a dolgát,
ontom a szót, én ostoba!
Maga körül ha ennyi szót lát,
tán el se indul most oda.
Vagy elmegy Hozzád csakazért is?
az a szó nem maradhat el?
vagy ott is van már és beszélt is?
és tollvonás se kell?

HÁLAÉNEK

Kevés az én két szemem
csudálni szépséged,
kevés az én két kezem
símogatni téged,
kevés az én két karom
eleget ölelni,
kevés a lélekzetem
téged belehelni,
kevés, kevés ez a száj
mézét szedni szádnak
és elégszer mondani:
szeretlek! imádlak!

Még hozzá a két szemem
azzal se elégszik,
nemcsak néz, de símogat,
csókolgat is, végig.
A kezem is, karom is,
szám is arra vágyik,
játszadozzék teveled
úgy is, mint a másik.
Mindegyikből volna száz,
volna százezernyi,
kevés volna, mind kevés
teveled betelni.

ESKÜVŐ

Mária, Mária,
én gyönyörűségem,
nászuton már voltunk,
de pap előtt még nem,
öltözz hát, pap elé,
mondjuk el az esküt,
azt ne mondjuk persze,
hogyan a végén kezdtük.

Ugyan már, ugyan már,
pap elé mit menjek?
és minek öltözzek?
hagyj meg meztelennek.
Ugy megyek a rétre,
te is velem együtt,
ott a csillagoknak
elmondjuk az esküt.

Mária, Mária,
gyere hát a rétre,
hajadon se símíts,
kár is volna érte,
majd ha csillag feljön
és csendesség támad,
elmondod az esküt,
elmondom utánad.

Esküszöm, esküszöm,
meztelen menyasszony,
a csillagos égbolt
akként irgalmazzon!
Esküszöm, esküszöm
csillagnak, tejútnak:
nem leszek hű hozzád,
elhagylak, ha tudlak.

Mária, Mária,
hallod-e, nem félek,
elmondom utánad,
mondom, amig élek.
Esküszöm, esküszöm
csillagnak, tejútnak:
nem leszek hű hozzád,
elhagylak, — ha tudlak.

VERS

Kezd már születni az a vers,
kezd már mozogni keze, lába.
Mégse csókoltál meg hiába.

Legyen szép, mint te, az a vers.
Hozzád hasonló. Arra vágyom.
Azért csudállak meg az ágyon.

A gyermekünk lesz az a vers.
És most vigyázz. Útban a gyermek.
Addig ne bánts. Addig ne verj meg.

TÜNDÉRSZÉP MÁRIA

Így szeretlek a legjobban.
Tudod, miért? Így Éva vagy,
Éva a paradicsomban.
Csuda ez, de csudanagy:
már a Szentírás is említ,
nem változtál mégse semmit,
ugyanaz még, mint az alma,
Éva két szép melle halma.

És ki vagy te még a sok közt?
Vénusz vagy te a habok közt,
kagylóhéjon ringatózva,
rózsaszín tengeri rózsza.

Fürdőző Diána vagy,
patakparton heverésző,
akire én, mint elődöm,
Aktéon, úgy leskelődöm.
Takaróznál már, de késő,
varázs-szód is cserbe hagy.

És Heléna vagy te, Trója
meztelen gyujtogatója!

Salomé vagy, a hét fátyol
mind lehullt, most mire vágyol?
Csókra, ami vérbe fagy.

Danaé vagy, Léda vagy
és Kloé vagy és Friné vagy
és Dübarry márkiné vagy
és Katalin vagy, a Nagy
és Manon és Kleopátra
és a többi diadalmas,
veszedelmes és hatalmas
világszépe mind te vagy.

Igy ringasz előre-hátra,
összevissza, kéjesen,
szabadon, szeszélyesen,
győztesen a nagy Időben,
mindegyiknél tündöklőbbben,
mert te valamennyi vagy.

Igy ringasz előre-hátra
könnyedén, mint enyhe, lanya
fürdőjében az aranyhal,
mozdulatlan is színt váltva
és fenn nem akadva bezzeg
évszázadok és évezrek
rácsain, oly síma vagy,
síma vagy, nincs semmi, semmi,
egy kis szalag, egy mákszemnyi
fátyol, amin fennakadj.

Igy ringasz előre-hátra,
végtelenbe elbocsátva,
multba is, meg a jövőbe,
multat és jövőt legyőzve,
a jövőt is, mert jelenné
tetted azt is, elevenné
és ami hús-vér belőle,
az van itt. És az te vagy.

Mindegy, hátra, vagy előre,
mindegy, ki voltál előbben,
ki leszel majd a jövőben,
mindegy, Salomé, avagy
éppen most Mária vagy,
mindegy az, akármilyen néven
és akármely ezredévben,
messze multban, vagy még messzebb
a jövőben, vagy ma vagy
a legszebbek közt a legszebb:

Örökszép ária vagy,
Tündérszép Mária vagy!

CSÓK A SÖTÉTBEN

Magától nyílt az ajtó,
fínom kis pisszegés
fogadott a sötétben.

Kézenfogtál, magaddal
húztál a folyosón,
sietve a sötétben.

Lábujjhegyen lopóztunk,
elől te, suhogó
selyemben, a sötétben.

Ajtó alatt piros csík,
a kulcslyuk is piros,
sunyi fény a sötétben.

Azon is túljutottunk,
szerencsénk volt, tovább
surrantunk a sötétben.

Beértünk a szobádba,
az is sötét, sötét,
megálltunk a sötétben.

Vigyázva fordítottál
a kulcsra és megint
pisszegtél a sötétben.

Úgy álltunk ott sokáig,
szomszéd szobák felé
fülelve a sötétben.

Aztán egyszer csak ott volt
a számon a te szád,
mosolygott a sötétben.

Eljött a szád a számhoz,
hogy megmutassa bús
mosolyát a sötétben.

Mosolya rózsaszálát
úgy adja át nekem,
tövestül a sötétben.

És a beléje fojtott
szavakat ugyanúgy
tövestül a sötétben.

Összesugott a két száj,
két összeesküvő,
hang nélkül a sötétben.

Egymás nyelvén beszéltek,
egymás lehelletét
lehelték a sötétben.

A te lélekzednek
az én lélekzetem
felelt ott a sötétben.

Titokzatos beszéd folyt,
hol csendesülve, hol
gyorsulva a sötétben.

Ami elmondhatatlan,
azt mondta el a szánk
szó nélkül a sötétben.

Apróra mindent, mindent,
csakis így lehetett,
szó nélkül a sötétben.

Utána kilopóztunk
és elváltunk hamar,
szó nélkül a sötétben.

LAZ

De jó, hogy jöttél, drága. Soha jobbkor.
Lázam van és ezt nem gyógyítja doktor.
Szörnyűk az éjszakáim. Iszonyú
hullámok jönnek, véres uszonyú
halak úszkálnak. És még rosszabb ébren.
Akkor a láz dörömböl, mint a dob,
tép, mint a tigris, ide-oda dob.
Nem ismerek meg senkit és nem értem
senkinek a szavát. Csak a tiédet.

Lázam van, mint a napnak nyári délbe,
vagy mérges őszökön, kialvófélbe,
mint annak, aki a napon megégett,
vagy mint az összekötözött bolondnak,
vagy annak, akit sütni kezd a máglya,
vagy nők kötik ki és köré tolongnak,
testén a kés és még mindig nem vágja.

A lázmérőnek annyi foka nincs,
puszta kezeddal mérd a lázam, drága,
vesd le a kesztyűd szépen és tapints
a láz fészkére. Az az orvossága.

VILÁG VÉGE

Ugye, díszes vagyok így?
Meztelen, csupa korom.
A szemem is, gondolom,
zavaros és karikás.
Nem csoda, nagy tűz volt.
Odapusztult minden.
Én maradtam, senki más.
Odaégett a világ,
oda mindenestül.
Nézz oda, hogy füstöl!

Régi volt már, régi
és tűzrevaló.
Egy unalmas, rossz vers,
az kezdett el égni,
lángra kapott aztán
egy díszruha is
és sorjába minden, minden,
ami csak hamis.
És hamis volt minden, minden.

Láttad volna csak, mi volt ott!
Senki ott nem oltott,
mindenki csak égett!
Senki nem lelt menedéket,
senki egérutat!
Kútak tüzet fúttak,
tengerek kigyúltak,
nem is vízbe, tűzbe fúltak
ott a nyomorultak!

A felhők is tüzet fogtak,
égi paplanok
és a máglyán ellobogtak
elevenek és halottak
és a halhatatlanok.

Milyen jó, hogy ott nem voltál,
itt ültél le békén,
engem vártál, egy arasszal
túl a világ végén.
Én se jártam messze innen,
csak úgy menekedtem.
Én maradtam hírmondónak,
te maradtál hírhallónak,
éppen elegen maradtunk:
ketten.

Itt vagyunk most pusztá kézzel,
egy szál ruha nélkül,
mindennek csak az emlékét
hoztuk el emlékül.

Kezdhethénk most új világot,
amin nem fog átok.
Kettőnk képét sokszorozná,
sose válna rosszá.
Ronthatatlan, éghetetlen
volna az és véghetetlen.

Van-e kedved hozzá?

TARTALOMMUTATÓ

Ének a kötőtűről

	Lap
Ostrom után	5
Romok között	6
Titok	7
Tűz van!	8
Halál	9
Szegényember karácsonya	10
Ének a kötőtűről	11
Riadó	14
A gyilkos	15
Régi ház	16
Tavaszcvarás	18

Nők a tetőkön

Árvaság	21
Szép lány a tavaszban	23
Májusi szerelem	24
Tünődés	25
Julika, meg a bika	26
Primadonna 1, 2.	28
Ő	30
Az a te kék szoknyád	31
Szerelem	32
Te vagy az	33
Ilona	34
Ha valakit megöltél	37
Tündér	38
Futótűz	39
Nők a tetőkön	40

Csók a sötétben

	Lap
Levél helyett	45
Hálaének	46
Esküvő	47
Vers	49
Tündérszép Mária	50
Csók a sötétben	53
Láz	56
Világ vége	57

Kiadásért felelős: Nadányi Zoltán.

48.628. — Egyetemi Nyomda, Budapest. (F.: Tirai Richárd.)

